

מאיר והפנס

הקופה שנעלמה

קומיקס לילדים

סיפור על חברות, הקשבה ובירור האמת

מאיר, יוני, נועם וידידיה ארזו מזון למשפחות. אורי, אחיו הצעיר של ידידיה, עזר לסדר את המחסן.

יוני, הילד עם המשקפיים: "לחם, שימורים ומיץ — הכול ברשימה!" נועם, בעל הכיפה הצבעונית: "עוד שקית אחת, ואפשר לצאת."

רבי יוסף: "ידידיה, הנח את קופת הצדקה על השולחן שליד החדר. הכסף שבה מיועד לקניית מזון נוסף." ידידיה: "בשמחה!"

השולחן הריק

החברים המשיכו לארוז. ידידיה חזר אל החברים ועזר למאיר לסדר את הבקבוקים.

רבי יוסף: "אני הולך להכין את רשימת המשלוחים. הביאו בבקשה גם את הקופה."

השולחן שעליו עמדה הקופה היה ריק. ידידיה הביט סביבו: "אבל הנחתי אותה כאן! לאן היא נעלמה?"

ארבעת החברים יצאו לבדוק בחצר. יוני: "אולי מישהו לקח את הכסף?"

ידידיה: "אני לא יודע. כשחזרתי לאריזות, הקופה עוד הייתה על השולחן."

יוני חשב על המטבעות שנאספו ועל המשפחות שחיכו למזון. הדאגה שלו גדלה.

מאיר הרים את הפנס: "נחפש יחד. קודם נגלה מה קרה, ורק אחר כך נסיק מסקנות."

מאיר בדק מתחת לשולחן. יוני ונועם הסתכלו מסביב. הקופה לא הייתה שם.

ידידיה חיפש גם על המדפים: "אולי מישהו העביר אותה למקום אחר?"

ליד השולחן התגלה חוט כחול. כולם התכופפו לראות אותו מקרוב.

מאיר: "מצאנו רמז. אבל חוט לבדו לא מספר מי העביר את הקופה — ובשביל מה."

מה ראינו באמת?

מאיר נזכר במה שראה מוקדם יותר: ידידיה עבר ליד החלון כשהקופה בידיו.

הזיכרון הטריד אותו. אחר כך נזכר גם בבקשה של רבי יוסף: ידידיה התבקש להניח את הקופה על השולחן.

בחזרה לחיפוש. יוני: "החוט כחול, כמו הבגד של ידידיה. אולי הוא לקח אותה?"

ידידיה: "הנחתי אותה ליד החדר, כמו שהתבקשתי. לא לקחתי שום כסף. בבקשה, תקשיבו לי."

בחצר מצא נועם חוט כחול נוסף, ממש ליד שלולית קטנה.

נועם: "תראו, גם כאן יש חוט. אולי הוא בא מבד אחר? הרי יש הרבה בגדים כחולים."

מאיר חשב: "ראיתי צבע, וכבר כמעט המצאתי לו סיפור שלם."

מאיר: "ידידיה, אתה צודק. נבדוק יחד את הרמזים, בלי להחליט מראש שמישהו אשם."

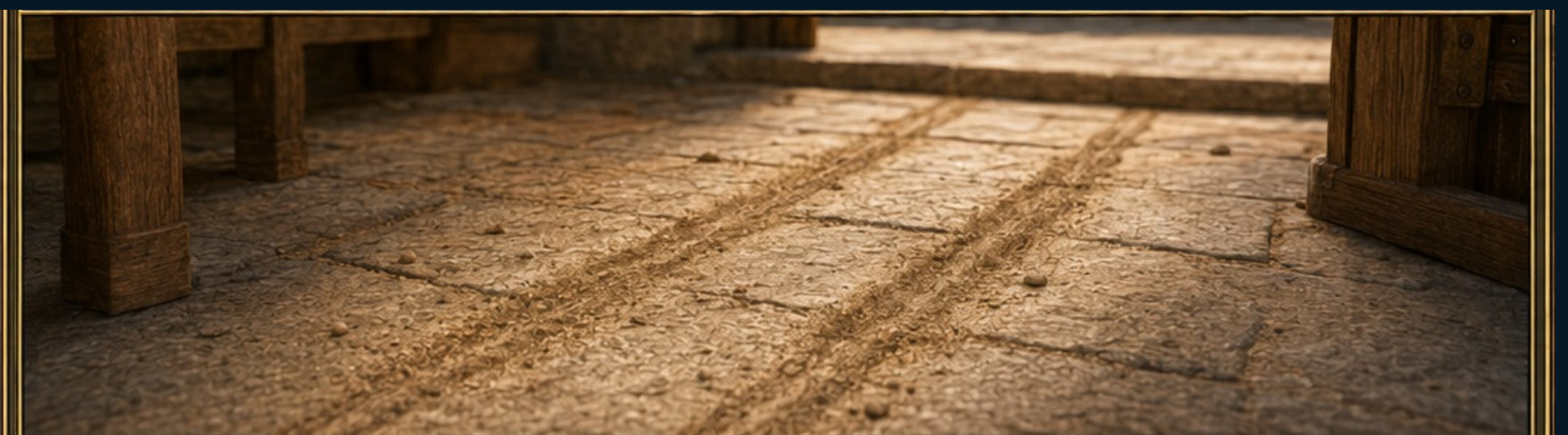
סימנים על הרצפה

ידידיה חזר אל החדר והבחין בסימנים ארוכים באבק שעל הרצפה.

יוני: "הסימנים מתחילים ליד השולחן וממשיכים עד הדלת. אולי גררו כאן משהו כבד."

החברים עקבו במבטם אחרי הסימנים. הם הובילו אל החצר.

נועם: "אז נבדוק לאן הם ממשיכים. סימן על הרצפה מראה דרך — הוא לא מגלה כוונה."

מאין הגיעו המים?

בחוץ הלכו החברים לאט לאורך האבנים הרטובות, כדי שלא להחליק.

מאיר: "לא ירד היום גשם. מאין הגיעה השלולית הזאת?"

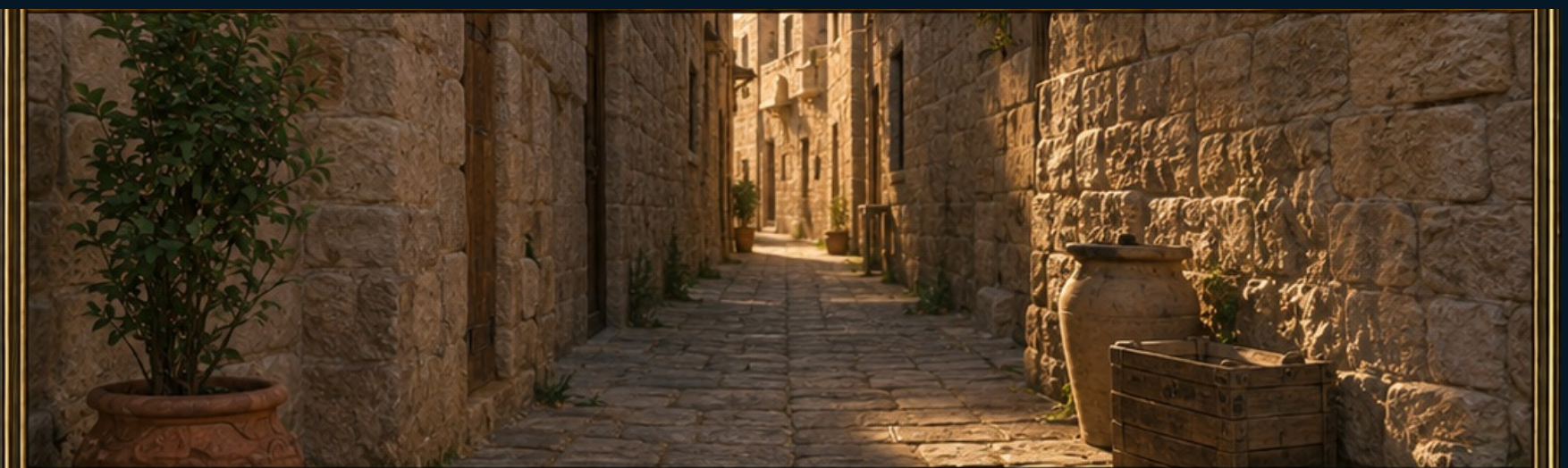
נועם נגע במים והביט אל הקיר. "רגע, נדמה לי שמצאתי."

מן הצינור טפטפו מים. יוני: "אם משהו עמד מתחתיו, הוא בטח נרטב!"

מאיר הרים ארגז מזון כדי להרחיק אותו מן המים. פתאום נשמע צלצול מתכתי: "קלנג!"

הקול הגיע מן המחסן שבקצה הסמטה. הדלת שלו הייתה פתוחה מעט.

מאיר הניח את הארגז במקום יבש. ידידיה קרא: "זה המחסן שאורי מסדר! בואו נשאל אותו."

הארבעה מיהרו לאורך הסמטה אל המחסן של רבי יוסף. אולי שם ימצאו תשובה.

לא כל קופה היא הקופה שלנו

ידידיה פתח בזהירות את הדלת: "אורי, אתה כאן?"

החברים הציצו פנימה. בין הסלים והארגזים עמדה קופת עץ.

נועם: "זאת הקופה?" מאיר: "לא. זו גבוהה וצרה. שלנו נמוכה ורחבה. נסתכל היטב."

יוני: "כבר רציתי לצעוק שמצאנו!" החברים המשיכו לבדוק את שאר החדר.

ליד המדף מצא מאיר את הקופה הרחבה. הוא הטה אותה בזהירות: "הנה היא! והיא רטובה."

טיפות נצצו על העץ. המנעול היה סגור. החברים לא ניסו לפתוח אותו — הקופה שייכת לרבי יוסף.

ידידיה הצביע על המגבות: "אולי מישו הביא אותה לכאן כדי לייבש אותה?"

בדלת הופיע אורי, אחיו הצעיר של ידידיה, ובידיו דלי ומטלית. "אתם מחפשים את הקופה? אני העברתי אותה!"

ידידיה יצא לקרוא לרבי יוסף. אורי הסביר לשלושת החברים: "הדלי נפל לי, ולכן שמעתם רעש. הבאתי אותו כדי לאסוף את המים."

אורי הראה להם את הצינור: "קודם ראיתי שהמים מגיעים אל השולחן. פחדתי שהקופה והכסף יירטבו."

כך נראתה הקופה לפני שהועברה: המים טפטפו עליה והרטיבו את העץ.

אורי הראה איך משך את הקופה הכבדה. "השרוול שלי נתפס ונקרע. בפעם הבאה אקרא למבוגר שיעזור לי."

כשידידיה חזר, יוני הבחין שגם השרוול של נועם נקרע בזמן החיפוש. יוני: "אפילו צבע החוט לא יכול היה להוכיח מי עשה מה."

יוני השפיל את מבטו: "ידידיה, חשדתי בך ודיברתי לפני שבדקתי. זה לא היה הוגן."

יוני: "אני מצטער. הייתי צריך לשאול אותך ולהקשיב לתשובה."

ידידיה: "זה העליב אותי. תודה שביקשת סליחה." יוני: "בפעם הבאה אשאל קודם."

מאירים את כל התמונה

רבי יוסף בדק שהכסף נשמר, הודה לאורי וביקש עזרה בתיקון הצינור. אחר כך התיישב עם החברים בחצר.

יוני: "החוט והמים היו אמיתיים. אבל המחשבה שמישהו גנב הייתה רק ניחוש שלנו."

רבי יוסף: "כשמשהו לא ברור, אפשר לחפש גם הסבר טוב. שואלים, בודקים ומקשיבים — בלי לפגוע בחבר."

מאיר: "כמו הפנס: צריך להאיר עוד קצת כדי לראות את כל התמונה." רבי יוסף חייר: "בדיוק."

ידידיה ונועם החזיקו יחד את הפנס. החיפוש נגמר, והחברות נשארה חשובה יותר מכל רמז.

החבורה חזרה לאריזות. את קופת הצדקה הניח רבי יוסף במקום יבש ובטוח.

מאיר: "המשפחות מחכות לנו!" יוני: "הפעם בדקתי — כל המצרכים כאן."

הם יצאו לחלק את המזון, ארבעה חברים בדרך אחת. ולדרך לקחו כלל קטן: לפני שמאשימים — שואלים ומקשיבים.